

kan have Barnet i sit Hjem, naar hun kan kalde det sit Adoptivbarn. Men det staar for mig som uheldigt, at Myndighederne her skal gribe ind og give Forholdet et andet Udseende, end det faktisk har. Man maa ogsaa huske paa, at der er mange Kvinder, der kan ønske at adoptere et Barn, og det maa man ikke forhindre ved at give det Udseende af, at et adopteret Barn er hendes eget uægte Barn. Jeg synes derfor, at Situationen er tydelig og klar, og at vi bør holde paa den Praksis, der har været gældende i hundrede Aar. Jeg tror for øvrigt heller ikke, det vil hjælpe noget, at en Moder siger: Det er mit Adoptivbarn. De Folk, der har en Følelse af, at det er hendes uægte Barn, vil selvfølgelig ogsaa mene det under disse Omstændigheder. Hun kan jo ikke vise Adoptionsbevillingen frem, thi i den staar netop og maa staa, hvem Barnet er et Barn af. Man opnaar altsaa ikke noget derved. Man maa derfor fra Lovgivningsmagtens Side være meget betænkelig ved at gaa med til at give en Justitsminister en Bemyndigelse til at give en Bevilling, som ikke faar nogen som helst retlig Virkning, som kun har den faktiske Følge at kunne dække over et Forhold, oven i Købet efter min Mening dække over det paa en saadan Maade, at det ikke hjælper, for Folk vil ikke føle sig overbevist om, at det er vedkommendes Adoptivbarn. En ung Pige vil ikke kunne rejse bort et halvt Aars Tid f. Eks. ind til København og saa vende tilbage med et Adoptivbarn, det vilde være for tydeligt. Der maa altsaa gaa noget længere Tid, der maa gaa 2 eller 3 eller 4 Aar, inden hun vil kunne tage Barnet i sit Hus paa den Maade, og saa vil Forholdet efter min Mening være ødelagt. Derfor maa vi her gaa den naturlige Vej, at Lovgivningsmagten hjælper med til at gøre Forholdet saa godt som muligt, men den bør efter min Mening ikke gøre det ved en kunstig Foranstaltning. Hvis vi nemlig vil bestemme, at Moderen skal have Ret til at adoptere sit udenfor Ægteskab fødte Barn, vil jeg gerne se den Justitsminister, der overhovedet turde gøre nogen Forskel mellem de Kvinder, som har Børn udenfor Ægteskab. Jeg gad vide, hvorledes en Justitsminister i det ene Tilfælde skulde sige: Jeg godkender; at den Moder kalder Barnet sit Adoptivbarn, men i det andet Tilfælde: Jeg godkender ikke, at den Moder kalder sit Barn saaledes. I saa Fald maatte Justitsministeren efter min Mening give Bevillingen saa at sige i alle Tilfælde. Men saa synes jeg, at de, der er Tilhængere

af denne Anskuelse, lige saa godt kunde sige i Loven, at en Moder, der har et Barn udenfor Ægteskab, har Ret til at kalde det sit Adoptivbarn. Men det vil man ikke sige; det føler jeg mig overbevist om, at man ikke vil, fordi man vil føle, at der siger Lovgivningsmagten noget, som ikke er rigtigt. Men hvorfor skal man saa give Justitsministeren denne Beføjelse? Derfor forekommer det mig, at den aarhundredgamle Praksis, der har været gældende paa dette Omraade, bør Lovgivningsmagten slaa fast.

Jeg anbefaler hermed Lovforslaget til hurtig Fremme her i Tinget. Jeg vilde gerne have, at det kunde lade sig gøre at faa Loven sat i Kraft fra 1. April. Dertil har jeg ogsaa den Grund, at der f. Eks. i sidste Aar har været ca. 1 000 Adoptionsager i Ministeriet, og jeg betragter det som fuldstændig urimeligt, at en saa naturlig Bevilling, som Adoptionsbevillingen i de fleste Tilfælde er, først skal passere en Mængde forskellige Myndigheder og derefter gaa til Justitsministeren. Jeg vil derfor finde det rimeligst, at Ministeriet benytter den Bemyndigelse, som indeholdes i Lovforslaget, til at lægge Udleveringen ud til Amterne. Det vil simplificere Sagernes Behandling, den vil blive billigere for Befolkningen, og den vil gaa hurtigere. Jeg vil derfor meget indtrængende anmode om, at Lovforslaget faar en hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Blang: Det Lovforslag, der her foreligger til Behandling, bygger i alt væsentligt, som det rigtigt blev sagt af den højtæredede Justitsminister, paa den skandinaviske Familieretskommissions Betænkning af 1913, og dets Fremsættelse er i højeste Grad betimelig, idet Stillingen synes at være den, at man herhjemme overhovedet ingen Lovgivning har vedrørende Adoptionsforholdet. Selve Adoptionen er hjemlet ved kgl. Resolution af 13. December 1815, der tillader Kancelliet at give barnløse Ægtefolk Tilladelse til at adoptere Børn som Livsarvinger. Lovforslaget bygger, som sagt, i alt væsentligt paa den skandinaviske Familieretskommissions Betænkning, og en Lov af tilsvarende Indhold er da ogsaa traadt ud i Livet i begge vore Nabolande, i Norge som Lov af 2. April 1917, i Sverige som Lov af 14. Juni samme Aar. Saaledes som Ministeren forelagde Lovforslaget i Landstinget, var der i Virkeligheden kun een større Afvigelse fra Kommissionens Betænkning; den angik det